Intervju je objavljen u Magazinu Jutarnjeg lista, u subotu 14. veljače, 2002. Razgovor je vodila novinarka Helena Puljiz. Vjerujem da nemam pravo prenijeti razgovor u cijelosti, pa ću samo citirati djelove koji se izravno tiču pitanja koje sam iznad postavio: je li istinu govorila gospođa Silvija Luks ili ja. Jedan je od posebno istaknutih dijelova intervjua: ¨PRIMJEDBE PREDSTAVNIKA OSCE-A ZA SLOBODU MEDIJA KAROLA JAKUBOWICZA NA NOVI ZAKON O HRT-U“. Usred stranice intervjua stoji velikim masnim slovima: ZAUSTAVITE ZAKON I UKINITE RAVNATELJA. Budući da se zna da naslove određuje urednik, citirrat ću izravno neke dijelove koji odgovaraju na postavljeno pitanje. Novinarka Pulijz navodi, u nekoliko uvodnih rečenica u kojima govori da je K. Jakubowicz dostavio tadašnjim hrvatskim vlastima analizu Nacrta novog zakona o HRT-u: „... u kojoj je zatražio zaustavljanje rada na novom zakonu, jer on smanjuje a ne povećava neovisnost HRT-a“. K.J. Kaže: „Postoji vjerojatnost da je pravi razlog prijedloga za usvajanje novog zakona o HRT-u veća politička i administrativna kontrola HRT-a....“ Novinarka dodaje: „Ono što ga je (misli se na K.J.) posebno zasmetalo u novom zakonskom prijedlogu jest činjenica da se predlaže da ravnatelja i Vijeće HRT-a izravno imenuje, odnosno bira Sabor, čime bi se Hrvatska vratila na stanje prije 1996. godine“.

Na primjedbe (u političkoj javnosti ali i u upravi HRT-a) da je i samo civilno društvo ispolitizirano i da njegovi predstavnici u PV-u uvode politiku, KJ je odgovorio ono što bi svakomu dobronamjernom kritičaru trebalo biti jasno: da se teško može očekivati da će pojedini predstavnici civilnog društva, kao slobodni građani, biti bez političkoga gledišta. Dodajem, zašto bi uopće trebalo misliti da će članovi/članice civilnih društava biti potpuno apolitični. Još i ovo: po čemu će članice/članovi PV-a koje izabere Sabor biti a priori manje politični! To pitanje stoji tim više što smo u međuvremenu bili svjedoci da je često saborski izbor trajao dugo jer se stranke u njemu nisu uspjevale dogovoriti o tome koji „naši“ i koji „vaši“ trebaju ući u PV!

Dobro je navesti i ovo. K.J. kaže: „Izbor članova Vijeća od strane Sabora nije način na koji se mogu ukloniti bilo koji od nedostataka koji su se pojavili u radu postojećeg vijeća“. I gospođa Puljiz piše :„Jakubowicz je pohvalio sadašnje rješenje prema kojem se vijeće sastoji od 22 predstavnika organizacija civilnog društva i tri osobe koje imenuju predsjednik Hrvatskog sabora, premijer i predsjednik Republike“. K.J. je rekao i to da je to rješenje „ravno najboljim rješenjima u ovom području i demokratskije od rješenja u mnogim drugim zemljama“. Eto, imali smo priliku da u nečem prednjačimo, ali sveprisutna je politika opet, iz svojih kratkovidnih i kratkoročnih interesa, pokvarila stvar!

Mnogo je toga razumnog i logičnong izrekao K.J. u tom razgovoru. Neću sve navoditi. Bilo mi je stalo pokazati da su tvrdnje, ne samo gospođe Silvije Luks i gospodina Antuna Vujića (koji je javno govorio isto što i ona) nego i svih njihovih pomagaća, zapravo bile neistinite. Ima li hrabrosti u tim ljudima da se javno ispričaju za obmanjivanje javnosti!?

Treba, zbog objektivnosti, reći da je bilo objavljenih tekstova u kojima su autori razumjeli što se zapravo događa. Tako je gospodin Ivan Zvonimir Čičak, u svome DNEVNIKU S MARGINE (Jutarnji list, Magazin, 14.12.2002., str.36), napisao tekst pod naslovom ZAVJERA POLITIKE PROTIV JAVNE TELEVIZIJE. U opsežnom tekstu, gospodin Čičak najprije navodi da je gospodin Karol Jakubowicz „...odaslao jasan zahtjev za obustavu izrade Zakona o HRT-u prema Vladinu nacrtu prijedloga“. Jedan odlomak Čičkovog teksta glasi: „Jakubowicz je u dokumentu nabrojao skoro 60 međunarodnih dokumenata i konvencija kojih bi se hrvatska Vlada morala pridržavati pri donošenju Zakona o HRT-u, no njegov je izvještaj očito brižno skrivan od hrvatske javnosti, a Vujićevo ministarstvo pokazuje da je Tomčev sindrom i kod njih itekako prisutan.“ Čičak dalje navodi: „...najnovija promjena zakona o kojem je riječ samo je nastavak trajne destabilizacije HRT-a koja je počela zakonom od 1990. godine, zakon je potom

dopunjavan i mijenjam 1991., 1992., 1993., 1996., 1998., i 2001.“ i nastavlja: „A nakana samo jedna: politička elita ne želi ispustiti izravan ili neizravan utjecaj na taj najvažniji medij“.Sve što dalje gospodin Čičak navodi slaže se s gospodinom Jakubowiczem i samo dodatno argumentira njegova gledišta. (vidite iznad).

Novi se Zakon dalje pripremao; nije se smjelo dopustiti da tako važan javni medij ne bude pod nadzorom tako blizu skorim izborima. Ipak, ni tada nije prestala orkestracija pokušaja da se PV sotonizira i proglašava nekompetentnim.